

Śrīmad-Bhāgavatam
1. ének 2. fejezet 6. vers

*sa vai puṁsām paro dharmo yato bhaktir adhokṣaje
ahaituky apratihātā yayātmā suprasīdati*

saḥ—az; *vai*—bizonyára; *puṁsām*—az emberiség számára; *paraḥ*—magasztos; *dharmah*—hivatás; *yataḥ*—ami által; *bhaktiḥ*—odaadó szolgálat; *adhokṣaje*—a Transzcendensnek; *ahaitukī*—indokolatlan; *apratihātā*—töretlen; *yayā*—ami által; *ātmā*—az önvaló; *suprasīdati*—teljesen elégedett.

Az emberiség legmagasabb rendű hivatása [dharmája] az, amely által az ember eljuthat a transzcendentális Úrnak végzett szeretetteljes odaadó szolgálatig. Ennek az odaadó szolgálatnak töretlennek kell lennie, valamint mentesnek minden indítéktól, hogy teljes elégedettséget nyújtson az önvalónak.

MAGYARÁZAT: Ebben a kijelentésében Śrī Sūta Gosvāmī Naimiṣāranya bölcseinek első kérdésére válaszol. A bölcsek arra kérték, foglalja össze a kinyilatkoztatott írások teljes sorát, s mutassa be ezek leglényegesebb részét, hogy az elesett lelkek, a köznapi, egyszerű emberek könnyen megérthessék. A Védák kétféle tevékenységet írnak elő az ember számára. Az egyiket *pravṛtti-mārgának*, az érzéki élvezet útjának nevezik, a másikat *nivṛtti-mārgának*, a lemondás ösvényének. Az élvezet útja alacsonyabb rendű, míg a legfelsőbb célért hozott áldozat felsőbbrendű. Az élőlény anyagi léte nem más, mint a valóságos élet beteges állapota. A valódi élet a lelki lét, a *brahma-bhūta* lét, amelyben az élet örök, gyönyörteljes és tudással teli. Az anyagi lét átmeneti, illúzióval és nyomorúsággal teli, s nélkülöz minden boldogságot. Nem más, mint hasztalan kísérletezés, hogy megszabaduljunk a gyötrelmekről, s amelyben a szenvedés átmeneti megszűnését nevezik tévesen boldogságnak. Ezért az anyagi élvezet útja, amely ideiglenes, nyomorúságos és csalóka, alacsonyabb rendű, míg a Legfelsőbb Úrnak végzett odaadó szolgálat, amely az örök, gyönyörteljes és tudatos élethez vezet, felsőbbrendű elfoglaltság. Néha azonban beszennyeződik, amikor az alacsonyabb rendűvel keveredik. Ha például anyagi haszon fejében végezzük az odaadó szolgálatot, az feltétlenül akadályt jelent a fejlődésben a lemondás útján. A végső boldogulásért végzett lemondás vagy áldozat mindenképpen jobb, mint az élvezet a beteges élethelyzetben. Az ilyen élvezet csak súlyosbítja a betegség tüneteit, s meghosszabbítja időtartamát. Ezért az Úrnak végzett odaadó szolgálatnak tisztának kell lennie, vagyis mentesnek az anyagi élvezet utáni legkisebb vágytól is. Az embernek ennek érdekében el kell fogadnia a felsőbbrendű tevékenységet az Úr odaadó szolgálatának formájában, a filozófiai spekuláció, a szükségtelen vágyak és a gyümölcsöző cselekedetek leghalványabb árnyalata nélkül. Egyedül ez vezethet örök megnyugváshoz az Úr szolgálatában.

Szándékosan utaltunk a *dharma* szóra mint elfoglaltságra, mert a *dharma* szó alapvető jelentése „az, ami biztosítja az ember létét”. Az élőlény létfenntartása azt jelenti, hogy cselekedeteit összehangolja azzal a kapcsolattal, amely a Legfelsőbb Úrhoz, Kṛṣṇához fűzi. Kṛṣṇa a középpont az élőlények számára; Ő a mindenkit vonzó élőlény, örökkévaló forma a többi élőlény, a többi örökkévaló forma között. A lelki létben minden élőlény örök formával rendelkezik, s mindegyikük számára Kṛṣṇa jelenti az örök vonzalmat. Kṛṣṇa a teljes egész, s mindenki más az Ő szerves része. Kapcsolatuk szolgálta és szolgált közötti kapcsolat, amely transzcendentális, és teljesen eltér attól, amit az anyagi létben tapasztalunk. A szolgálta és a szolgált közötti kapcsolat a bensőségesség legnagyobb formája. Az ember ráébredhet erre, ahogyan az odaadó szolgálatban fejlődik. Mindenkinek az Úr transzcendentális, szerető szolgálatát kell végeznie, még az anyagi lét jelenlegi, feltételekhez kötött állapotában is. Ez adja majd az ember kezébe a valódi élet kulcsát, s ez teszi majd tökéletesen elégedetté.

*Hare Kṛisna Hare Kṛisna Kṛisna Kṛisna Hare Hare
Hare Rāma Hare Rāma Rāma Rāma Hare Hare*